

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **F. P.**, bytem, právně zastoupena JUDr. Evou Rujbrovou, advokátkou, se sídlem Ulrychova 5, 624 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor správní**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, zastoupen JUDr. Lenkou Cundovou, vedoucí odboru správního, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor správní ze dne 9.11.2011, č.j. JMK 132548/2011, sp. zn. S-JMK 132548/2011 OSP **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 7.800,-Kč k rukám právní zástupkyně JUDr. Evy Rujbrové, advokátky se sídlem Ulrychova 5, 624 00 Brno, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Dne 13.12.2010 v 17:25 v Blansku v bytovém domě na ulici, měla oznamovatelku H.M. hrubě verbálně napadnout žalobkyně z důvodu vychýlené příčky mezi jejich sklepy, čímž mohla naplnit skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití úmyslným narušením občanského soužití jiným hrubým jednáním. Podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“ bylo řízení zastaveno, neboť spáchání skutku, o němž se řízení vede nebylo žalobkyni prokázáno. Ve věci rozhodlo Město, komise k projednání přestupků dne 11.8.2011 pod č.j. KPP – P394/2010, sp. zn.: SMBK 54473/2010/PRAV. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odborem

správním ze dne 9.11.2011, č.j.: JMK 132548/2011, sp. zn.: S-JMK 132548/2011 OSP bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno ve výroku č. II. který zní: „F. P., narozena, bytem, se uznává vinnou z přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila tím, že dne 13.12.2010 v 17:25 hod v bytovém domě v na ulici, ublížila na cti H.M. , narozené, bytem, kterou urazila slovy: „Souložení od Vás je slyšet celé noci“.

Ve zbytku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 20. ledna 2012 namítla žalobkyně, že již při řízení před Městem, komisí k projednávání přestupků došlo k nesprávnému posouzení věci. K porušení práv žalobkyně došlo především při určení výše trestu, která byla uložena na samé horní hranici určené dle zákona č. 200/1990 Sb., v platném znění. Ukládat trest na horní hranici sazby, když se jedná o první řízení a intenzita přestupku není zcela očividně schopna způsobit oznamovatelce větší újmu, není zcela v souladu se zákonem. Žalobkyně popřela, že by předmětnou větu uvedenou ve výroku rozhodnutí žalovaného řekla, nemohla tak oznamovatelku urazit na cti. Konflikt mezi žalobkyní a oznamovatelkou H.M. má dlouhodobý charakter, spočívá v tom, že žalobkyně se marně pokoušela domluvit s oznamovatelkou na úpravě sklepu z důvodu vychýlení přepážky mezi jejich sklepy. Sdělila dále, že dne 16.2.2011 podala námitku podjatosti členů přestupkové komise, na členy komise podala trestní oznámení pro podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci veřejné osoby dle § 329 trestního zákoníku. Je tedy zcela evidentní, že Komise pro projednávání přestupku rozhodovala na základě osobní averze vůči žalobkyni. Z výše uvedených důvodů navrhla proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena odvolacímu orgánu k dalšímu řízení popřípadě, aby rozhodnutí žalovaného bylo změněno tak, že se zrušuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 15.3.2012 přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a v rozsahu námitek uvedených v odvolání a dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, který zastavil řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měla dopustit žalobkyně jiným hrubým jednáním, kdy dne 13.12.2010 v 17:25 hod v bytovém domě v na ulici měla H.M. hrubě verbálně napadnout z důvodu vychýlené příčky mezi jejich sklepy, neboť výše uvedeným provedeným dokazováním nebylo spáchání skutku, o němž se vede řízení, obviněné z přestupku prokázáno. Dále se žalovaný ztotožnil i s postupem komise a závěrem, že žalobkyně se dopustila přestupku proti občanskému soužití

dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Změnil pouze výrok č. II. napadeného rozhodnutí tak, aby odpovídal prokázanému přestupkovému jednání, ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že došlo k nesprávnému posouzení věci. Řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit žalobkyně tím, že dne 13.12.2010 v 17:25 v bytovém domě, měla H.M., hrubě, verbálně napadnout z důvodu vychýlené přičky mezi jejich sklepy, bylo zastaveno, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo žalobkyni prokázáno. Ve věci přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se neztotožnil žalovaný s tvrzením žalobkyně, že došlo k porušení jejich práv, které spočívá ve výši uložené pokuty za přestupek. Při určení druhu sankce a její výměry bylo přihlédnuto k § 12 odst. 1 zákona o přestupcích tj. k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem za niž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě žalobkyně, k jejím majetkovým a osobním poměrům podrobně a přesvědčivě odůvodnila, ke kterému hledisku přihlédla při určení výše ukládané sankce.

Nesouhlas žalobkyně s tím, že H.M. urazila na cti je vyvrácen provedeným dokazováním, tj. výpovědí H.M. a svědeckou výpovědí A.D., kdy bylo prokázáno, že žalobkyně narušila občanské soužití urážkou na cti tím, že na H.M. křičela: „Souložení od Vás je slyšet celé noci“. K námitce, že pochybení se dopustila komise a následně i odvolací orgán tím, že vzal v úvahu pouze tvrzení svědků, kteří jsou však vůči žalobkyni zaujati, uvedl žalovaný, že soulad napadeného rozhodnutí i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo přezkoumal podle § 89 odst. 2 správního řádu, pochybení neshledal.

Z výše uvedených důvodů proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V návaznosti na doručené písemné vyjádření žalovaného podala žalobkyně dne 10.3.2012 repliku, v níž uvedla výhrady k postupu žalovaného, který ve věci jednal dne 23.12.2011, jednání však bylo nepřipravené, proto muselo být opakováno dne 4.1.2012. Dále namítla, že jí bylo správním orgánem I. stupně odepřeno právo nahlížet do spisu (den 28.2.2011) teprve dne 6.4.2011 se seznámil se správním spisem a zjistila, že je neúplný. Nesouhlasila s argumentací žalovaného, že při ukládání sankce bylo přihlédnuto ke kritériím § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť, bylo-li by tomu tak, nemohl by za větu, která byla vyřčena v rozčílení po dlouhodobém sporu, být uložen nejvyšší možný trest. Navíc popírá, že by předmětnou větu vůbec vyslovila.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Dne 14.12.2010 podala oznamovatelka Mgr.M.M. oznámení o přestupku dle § 49 odst. a), c) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit sousedka F.P., dne 13.12.2010 v 17:25 hod, kdy ji hrubě, verbálně napadla, ve dveřích jejího bytu na adrese, s tím, aby jí vyklidila sklep z důvodu vychýlené příčky mezi jejími sousedními sklepy. Na odpověď, že ji v užívání nijak neomezuje žalobkyně začala křičet, že ji ruší ve spaní ženy podváděných manželů, s nimiž se oznamovatelka blíže kontaktuje. Hystericky křičela, že se v bytě oznamovatelky celé noci souloží, že nemůže spát. K dalším verbálním výpadům i omezování osobní svobody došlo dříve, a to 5.2, 10.8 a 11.12.2010. Dne 14.12.2010 byl sepsán protokol o ústním podání, kde oznamovatelka popsala skutkový děj, k němuž došlo dne 13.12.2010 shodně s písemným oznámením. Dále uvedla, že část nadávek žalobkyně slyšela A.D., bydlící v témže domě. Správní orgán I. stupně – Město, komise k projednání přestupků, oznámila zahájení správního řízení o přestupku a předvolala k ústnímu jednání na den 16.2.2011 svědkyni A.D., bytem žalobkyni i H.M.. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vznesla námitku podjatosti vůči předsedkyni komise k projednávání přestupků K.N., řízení bylo přerušeno do rozhodnutí o námitce podjatosti. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 17.2.2011, č.j.: SMBK 54473/2010/PRABKPP P394/2010 nebyla vyloučena K.N., předsedkyně komise k projednávání přestupku Města, a S.S. člen komise k projednávání přestupků Města z projednávání o rozhodování ve věci předmětného přestupku. Dne 4.4.2011 se konalo další ústní jednání, vyslechnuta byla svědkyně A.D. Potvrdila, že dne 13.12.2010 po 17:00 hod na chodbě domu slyšela žalobkyni jak hlasitě křičí: „Souložení od Vás je slyšet celé noci“. Krátce poté jí telefonovala H.M. s tím, že napadenou osobou byla ona. Potvrdila, že žalobkyně napadá vulgárně i ostatní sousedy. Poslední 2 roky dochází k častým konfliktům zpočátku se jednalo o různé schválnosti, které vystupňovaly až v urážky.

Z výslechu svědkyně T.K. bylo zjištěno, že dne 13.12.2010 po 17. hod. zaslechla hlas žalobkyně, které křičela, použila i vulgární slova. Záležitosti nevěnovala pozornost teprve následně poté, za jeden až dva dny, kdy jí navštívila H.M. se od ní dozvěděla, že žalobkyně na tuto sousedku křičela. Potvrdila, že i ona sama se svým přítelem, s nímž bydlí ve stejném domě měla problémy se žalobkyní, a to asi před dvěma lety.

Svědkyně A.D. vypověděla, že dne 13.12.2010 po 17. hod. slyšela hlasitou hádku na chodbě domu Poté, co otevřela dveře na chodbu, slyšela žalobkyně jak hlasitě křičí: „Souložení od Vás je slyšet celé noci“. V zápětí jí telefonovala H.M., že uvedená slova byla určena její osobě.

Ze svědecké výpovědi H.M. ze dne 4.4.2011 vyplynulo, že dne 13.12.2010 v 17:25 byla žalobkyní její sousedkou hrubě verbálně napadena ve dveřích svého bytu na adrese, která po ní žádala, aby jí vyklidila sklep z důvodu vychýlené příčky mezi jejich sklepy. Odpověděla jí, že jí v užívání nijak neomezuje, sama že nebude nic řešit, záležitost bude řešit společenství vlastníků. Na to žalobkyně reagovala hrubým křikem na chodbě, že jí ruší ve spaní ženy podváděných manželů, s nimiž má svědkyně udržovat intimní vztah. Nakonec na ni hystericky křičela, že se v bytě svědkyně celé noci souloží, což slyší a nemůže spát. Týž den, kolem 20 hod pak na ni žalobkyně křičela, že už volala policii, důvod ji však nebyl znám.

K jednání dne 4.4.2011 se žalobkyně nedostavila, ač byla řádně a včas předvolána. Přítomen byl obecný zmocněnec žalobkyně JUDr. Vladimír Popelka.

Dne 6.4.2011 se dostavila ke správnímu orgánu I. stupně žalobkyně za účelem nahlížení do spisu.

Dne 11.8.2011 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č.j.: KPP P394/2010, sp. zn. SMBK 54473/2010/PRAV, jímž řízení zahájené na základě oznámení H.M. ve věci přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích bylo zastaveno, neboť spáchání skutku, o němž se řízení vede nebylo obviněné prokázáno. V řízení ve věci přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích byla shledána žalobkyně vinou, podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích jí byla uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč. Dne 26.8.2011 podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalovaným dne 9.11.2011, č.j.: JMK 132548/2011, sp. zn.: S-JMK 132548/2011 OSP, rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba je důvodná.

Mezi účastníky není sporu, že dne 13.12.2010 po 17. hod. v bytovém domě došlo k incidentu mezi žalobkyní H.M.. Spornou otázkou zůstává však, zda žalobkyně verbálně napadla H.M. a urazila ji slovy „Souložení od Vás je slyšet celé noci“ či tento výrok neučinila.

Žalobkyně jednak kritizuje nesprávné posouzení věci a jednak porušení jejich práv ve výši trestu, který jí byl uložen na samé horní hranici. Krajský soud v Brně na tato tvrzení žalobkyně konstatuje, že podle ust. § 3 správního řádu je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Platí

tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci je správní orgán povinen si potřebné podklady pro rozhodnutí opatřit a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře jež dostatečně vyložil jakým způsobem přezkoumává napadená správní rozhodnutí, a sice např. v rozsudku ze dne 22.3.2005, sp. zn. 4As 56/2003, www.nssoud.cz uvedl: „Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazu či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval důvodnou právní argumentaci žalobce v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu“. Také v rozhodnutí ze dne 22.1.2004, sp. zn. 5Azs 43/2003, www.nssoud.cz Nejvyšší správní soud rozvedl: „V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle níž a v jejich rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou s právní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda v premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z tých skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné názory“. Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodování určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci provede a které nikoliv. Také soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž opět jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhovaných účastníky provede a které nikoliv. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán i soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky tzn., že pokud je neprovede, vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Vzhledem k výše uvedenému soud konstatuje, že v projednávané věci bylo žalovaným s dostatečnou mírou pravděpodobnosti prokázáno, že se žalobkyně dopustila jednání, jež bylo posléze kvalifikováno jako naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku. Krajský soud dále dodává, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně, podrobně, srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnil na základě jakých důkazních prostředků byla prokázána protiprávnost jednání žalobkyně přihlédl zejména k výpovědi Heleny Matyškové a svědkyň A.D. a T.K. Uvedené osoby potvrdily, že předmětného dne byla H.M. verbálně napadena žalobkyní, která po ni požadovala, aby vyklidila sklep z důvodu vychýlení příčky mezi jejich sousedícími sklepy. Ačkoliv nebyly žalobkyni činěny žádné překážky, tato začala na jmenovanou hystericky křičet, že je ve spaní rušena ženami podvádějících manželů, s nimiž H.M. by měla udržovat bližší osobní kontakt. Dále použila výroku, že se u H.M. celé noci souloží, nemůže proto spát. Ze svědecké výpovědi T.K. bylo zjištěno, že předmětného dne slyšena na chodbě hluk, identifikovala hlas žalobkyně, s níž rovněž v minulosti měla osobní problémy. Svědkyně A.D. potvrdila, že uvedeného dne slyšela žalobkyni jak hlasitě křičí: „Souložení od Vás je slyšet celé noci“, nevěděla, komu tato slova byla adresována, teprve následně jeden až dva dny poté ji navštívila H.M., která potvrdila, že žalobkyně na ni křičela. Rovněž sama má poslední dva roky potíže s žalobkyní, nejprve se jednalo o schválnosti, později i ve vulgární urážky.

Provedeným dokazováním tedy bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně narušila občanské soužití urážkou na cti, když na H.M. křičela: „Souložení od Vás je slyšet celé noci“, dopustila se tak přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Pokud se týká přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, řízení bylo zastaveno, do výrokové části označené číslem I. správního orgánu I. stupně žalobkyně odvolání nepodala proto žalovaný v bodě II. uvedl, že ve zbytku se rozhodnutí komise k projednávání přestupku Města , č.j. KPP P394/2010, vyhotovené dne 11.8.2011, dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů potvrzuje. Rovněž ani žalobní námitky do této výrokové části nesměřovaly.

Stran žalobní námitky, že žalovaný porušil práva žalobkyně ve výši trestu, který byl uložen na samé horní hranici soud uvádí:

Zákon o přestupcích (č. 200/1990 Sb.) definuje přestupek jako zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a které je za přestupek výslovně označenou v zákoně o přestupcích nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestní čin (§ 2). V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba posuzovat naplnění obecných znaků přestupků, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, zda je u pachatele naplněn znak zavinění, zda jsou dány předpoklady pro uložení sankce včetně stanovení její výše, stejně jako zda došlo k naplnění skutkové podstaty i z hlediska materiálního korektivu, tzn. zda se podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích jedná o „...Zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008 – 115, www.nssoud.cz zdůraznil, že „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupku a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního oprávnění v širším slova smyslu jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikovaná pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení“.

Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku vyjádřil dále tak, že „kategorie přestupku a kategorie trestních činů tak, jak je vymezuje pozitivní právo, jsou sousedícími množinami skutkových podstat, vyznačujícími se tu větší, tu menší mírou typové společenské škodlivosti, kterou jim však v konkrétním případě vždy připisuje zákonodárce; nelze tedy říci, že by určité skutkové podstaty byly imanentně nadány zcela určitou mírou této nežádoucí vlastnosti. Je poměrně běžné, že stejný čin bývá v různých obdobích klasifikován postupně jako přestupek i jako trestní čin, podle toho, jak intenzivně zákon v dané chvíli vnímá jeho

společenskou nebezpečnost. Jelikož společenská škodlivost (trestní zákon hovoří o činech společensky nebezpečných, zákon o přestupcích, pak činech, které poruší nebo ohrožují zájem společnosti) je kategorií spojitou (nestačí tedy o ni říci, zda tu je či není přítomna, ale je třeba hlavně určit v jaké míře je přítomna), není rozdíl mezi materiálním znakem přestupku a materiálním znakem trestného činu kvalitativní nýbrž kvantitativní. I to je nadále dokládá těsné vazby mezi právem přestupkovým a právem trestním, zde v jeho hmotně právní rovině; vzájemná blízkost obou právních oblastí vede k závěru, že by se nemělo zásadně lišit procesní postavení osob obviněných ze spáchání ať už přestupku nebo trestného činu“.

Krajský soud v Brně shledal na straně správních orgánů obou stupňů zásadní pochybení mající vliv na zákonnost jimi vydaných rozhodnutí. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ust. § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výši té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (viz. rozsudek NSS ze dne 11.6.2009 č.j. 9As 62/2008 – 129, www.nssoud.cz).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že v daném případě materiální aspekt přestupků, resp. prokazování materiálního znaku přestupku, splněno nebylo.

Krajský soud v Brně proto zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohl-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1c) s.ř.s.). V dalším postupu je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v obsahu soudního rozhodnutí a v naznačeném směru zjištěná pochybení odstraní (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobkyně ve věci samé byla úspěšná, soud proto uložil dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. žalovanému uhradit žalobkyni k rukám její právní zástupkyně JUDr. Evy Rujbrové vzniklé náklady řízení sice soudní poplatek za řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, který činil dle sazebníku soudních poplatků částku 3.000,-Kč uhrazený v kolkových známkách, dále náklady řízení spočívající v odměně právního zastoupení za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí, sepis žaloby) po 2.100,-Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1

písm. a), d) vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění), 2x režijní paušál po 300,-Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) tedy celkem 7.800,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. dubna 2012

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně